

L'IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D'UNA SOCIEDAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número... 2 cèntims.
 Fóra de Palma »... 2 1/2 »
 Números atrassats »... 4 »

Sonará cada dissapte, si té vent a sa flauta.

S'envian es números a domicili, tant a dins Ciutat com a ses Viles, pagant per adelantat a s'Administració (Cadena de Cort. n.º 11), 1 pesseta a conta de 16 números.

SA COLONIA DE SANT PERE.

Per moltes parts del mon dona gust es barquetjá per la còsta y contemplarla tan plèna de caserios, llogarets, viles y ciutats que convidan a aturarshí. Axí heu pòdeu veure per Cataluña, Nápol, Genova y casi per tot es Mediterráneo.

A Mallorca succeheix tot lo contrari. Es barcos que la costetjan no tròban més que singles alts, com es qu'hey ha a sa còsta de tramuntana; pins barraqués, com es que poblan ses cales de ponent; peñes tayades, com ses qu'enrevòltan es terme de Llumajó; y garrigues despoblades com ses que se tròban a sa còsta des Xaloch. Desyare s'hi ven qualque torre antiga mitx esfondrada, de quant hey havia torrés; y solament allá dins, en es fondo de ses dues bahies, qu'una miran a Llabeix y s'altre a n'es Grech, s'hi destrian sa ciutat de Palma y sa d'Alcudia, per dí a n'es que passen que n'aquesta roqueta d'el mitx de mar hey viu qualcú.

Totes ses viles están una lligo al manco lluny de la còsta, y Mallorca qu'en es centro es una copeta d'òr que alegra a qualsevòl que n'passa, pe sa vorera es un desèrt amb aspècte de terra abandonada.

Es mariné que la vòlta tròba cales hermoses y segures, pòrts grans y ben abrigats, casi tots sense cases ni poblados. Entre es ravells y ròques des séu contorn no hey veu més vivents que cabres que roegan estèpes y pinotells, y vells-marins que prènen es sòl demunt ses ròques veynades a ses séues còves. Anau per s'Avall, per sa Punta, per sa Torre, ó per Santa Ponsa y sa Porrassa y no trobareu rès que vos don una petita mòstra de lo qu'es Mallorca.

Sa causa de tot axò la tenim en sos mòros que per espay de sis sigles han fèt de ses séues per tot es voltant de s'illa, robant persones y bestia; y es pòbles s'establian y fundavan lluny de la mar per no essè víctimes en sa nit de ses séues pirateries. Avuy en dia però,

que ja no hey ha pirates mòros, es arribada s' hora de que tota aquesta còsta se vesteixca de verdura y se gorneixca d'abres lo mateix qu'es séu centro, y s'alsin viles y llogarets dins es séus pòrts y cales, convidant a tots es barcos que n'passan per devant a qu'hey entrin a comprá fruyts y a baratá es séus carragaments.

En lo que va de sigle ja s'ha fèt qualque còsa amb aquest sentit allá ahont era més precis y necessari. Se van alsant llogarets dins es pòrts de Sòlle, d'Andraitx y de Portocolom, però totes aquestes naxents poblacions ténen es defècte de creixa sense ordre, amb carrés estrets, y coxes del tot de bones condicions higièniques y d'una direcció acertada.

Ara darrerament s'ha entrat dins un camí milló, al tractá de dú endevant sa fundació de sa colònia de Sant Pere a dins sa badia d'Alcudia, a sa part oposada d'aquesta ciutat, demunt terres de sa possessió anomenada *Sa Devesa* des terme d'Artá.

Per si convengués a qualcun des nostros suscriptós, hem cregut útil es donarlos quatre doblés d'informes sobre aquesta colònia.

Sa còsta de sa badia d'Alcudia s'esten més d'una lligo per sa part des Xaloch. Fa manco d'un any qu'allá no hey havia més cases que ses de sa possessió de *Sa Devesa* y *Betlèm*; y avuy, segons lo que mos enteraren s'altre dia que forem a veure aquesta millora; n'hi ha, entre ses de sa nòva vila y ses des séu terme, cinquanta d'edificades del tot y trenta en construcció, habitades per cent y cinch families que representan una població de més de cinchcentes ànimes.

¿D'hont han sortit tants de vecins? demanarem nòltros. Es hò d'averiguá, mos contestaren. N'hi ha d'Alaró, de Felanitx, d'Artá, de Manacò, *en fin*, de totes ses viles, fins y tot des mateix Palma, qu'han acudit aquí per disfrutá de ses garanties d'exenció de quintes y contribucions, que gòsa aquesta colònia, y per fé produhí bons esplets a n'aquestes terres verjes que donan unes

cohites extraordinaris, centuplicant lo sembrat.

Aquell terreno, per sa part de tramuntana té la má y dues lligos enfora hey té Alcudia, y tota sa còsta des cap des Piná y sa llengo de terra de Formentó que la defensen des temporals d'aquell vent. Per Llevant té s'illa de Menorca, bastant pròp per podè veure a simple vista ses cases de Ciutadella; y p'es demés vents té sa cordillera de muntañes que guarda tot es terme d'Artá; componguent un'extensió de terra de figura estreta y llarga bastant plana, que té bon conró, bon obratge y qu'admet de lo més bé ses plantades d'ametlerás, figuerals, viñes y demés abres que tanta riquesa proporciona a sa nòstra illa.

Conta també al peu de la muntaña amb varies fònts ben situades que prometen convertí amb horta una bona part d'aquelles terres. Ses més caudaloses y abundants de ses quatre fònts principals que se coneixan per ara, son sa *des Parral* y sa de *Sa Jonquera* qu'amb el temps provehirán sa nòva població y l'enrevoltarán de jardins.

Se coneix qu'aquell paratge ha estat habitat y poblat altre temps, perque s'hi tròban gran nombre de construccions ciclopées com son talayòts, pedres compostes y còves amb òssos y terra nègre; restos tots d'una època antiquíssima y prehistòrica.

Per doná a n'aquesta terra y a n'aquest llogaret de sis mesos de fetxa totes ses comoditats necessaris s'están arreglant a l' hora d'ara es séus camins y se tracta de millorá es séu pòrt ó desembarcadero y de construirhi una Iglesia, una escola y altres edificis públichs; y prest tendrán allá vicari, metge, mèstre de primeres lletres y señora mèstre de costura, perque no hey manch rès.

S'establiment públich que per si s'ól es nat primé qu'ets altres, es una taverna y casa de vendre comestibles. Axò no hey podia faltá, ja's de rahó.

Es qui hey van al manco ja hey tròban un lloch ahont menjá y beure, y si impòrta també ahont quedá; encara que per ara ses comoditats sian relatives y de poch grau.

Es dia qu' hey haja corrèu que desde sa séua cala vaja à Alcudia per mar, y es dia qu' es ferro-carril arripia desde Sa Pobla à n' aquesta antiga ciutat; s' anà à sa nòva colònia serà questió de dues hores de tren y una de barca per dins una bahia tranquila y hermosa, y aquest nou pòble distarà de Ciutat no més que tres hores.

Li desitjam sa mateixa prosperitat de aquí endevant que sa qu' ha demostrada en son naxament; y no duptam cap mica en que serà axí, donada sa séua bona posició, ses séues bones vistes, sa séua puresa d' ayres y ses excel·lents condicions de ses séues terres.

Voldriam que tots es propietaris de terrés incults y de grans possessions de garriga de condicions semblants fessen lo mateix qu' ha fét es propietari de *Sa Devesa* Don Andreu Homar; y prest veuriam que Mallorca presentaria per defòra tan bon aspècte com presenta per dedins; y aquells barcos que passen per pròp d' ella, admirats de sa séua hermosura s' hi arambarian y aturarian, axí com ara fujan de ses séues còstes per lo farestes, ingrates y despoblades que se presentan à la vista de tothom.

BENET CLARET Y POQUET.

FRUYTA DEL TEMPS.

Qui voldrà aplicá es refrans
Que trobará escrits aquí,
Vaji amb L' IGNORANCIA en mans
Allà ahont molts d' estudiants
Sòlen es temps perdrerhí.

Per mèdi de lo qu' he dit
Podeu entendre molt bé
Qu' es llòch no ha d' essé petit.
Escoltau fins qu' hauré dit
Un pòch de lo que d' ells sé.

Aquí n' hi ha un que s' acota
Per veure si surt na Pepa,
(Es atlòt que no hey veu gota,)
Per axò diu mentres bota:
Bou desfermat bé sa llepa.

Allá veys un pòbre atlòt
Qu' es vòl prová amb sos demés;
Mentres ell cau dins es llòt
Ets altres prènen es trót.
Més val maña que doblés.

Aquests tres qu' están reunits
Y no fan més que xarrá
P' es colsos, ¡desenfrehits!
Prest anirán enllestits.
Segons s' ase s' aubardá.

Si en veys un per mala sòrt
Que xarrá molt y mòu brega,
No tèmeu, que no 's gens fòrt;
Segons s' adagi, es un mòrt.
Ca que lladra no mossega.

Aquell altre cap baix va
Fént de místich sa passada,
Callau, dexauló passá;
*Que dú es rosari en sa ma
Y sa pistòla amagada.*

Aquests vos insultarán
Perque los preniu es pich
Y com vòstron pare Adan
Veureu qu' ets séus uys dirán:
En parlá de mí no rich.

També n' hi veureu de grans
Que pareix que son Sansons;
Però diuen sos germans
No temen ses séues mans:
Gran Iglesia pòchs perdons.

Si 'us passetjau per allá
Veureu qu' es mèstre remuga
Y no los pòt fé callá;
Mentres ells diuen qu' hey ha
Entre còl y còl lletuga.

No 'us admireu si més tard
Los veys recitá un poema,
O cantá per altra part,
Perque dins aquest esbart
Cada loco té es séu tema.

Basta ja de criticá,
Però recordet jovent
Si t' en has d' aná à estudiá
De lo qu' acab d' esplicá;
Qu' un avisat val per cent.

No riguen de sa méua ànsia,
Que sempre es pòca, glosant;
Concediume toierancia
¡Oh lectors de L' IGNORANCIA!
Pues també som ignorant.

NAUJ ERTSEM.

EL MON ES UN BIGALOT.....

A vegades diuen si un homo somía
còses rares.

S' altre dia de pagès en vaitx tení un
de sòmit que per lo estrambòtich me
xocá, y me quedá tant dins la memòria
que vuy entretenirmè en contarlovós.

Un dia, carregat de sòn me colg ben
tapadet à dins es llit; y encara no he
tombat, quant vaitx essé com un tronch,
ronca que te ronca, y envant anam.

Totduna ja veitx un homo vey amb
una barbòta més llarga que sa d' un caputxí,
que s' acòsta y fa com qu' agafarmè p' es bras.
Jò el me mir de cap à pèus tot estorat,
amb uns uys redons com escudellons
que s' escarrinxavan de tan esbadallats,
y dich à n' aquell homo:

—¿Y ara ahont me vé aquest veyòt?

Y veientmè tant retgirat, me respòn:

—Calla, no tengues pò: jò no vench
per cobrá cap dèute, ni per estafartè,
ni per manllevartè cap doblé, vench solament
per mostrartè el mon per un forat.

Vina amb mí que se cèrt que t' agradará.

Encara que me digués que no tengues
pò, axí mateix en tenia; perque, no digueu,
qu' un qui no ha vist may un altre, no s' en pòt fiá molt d' ell: y sobre tot aquest véy que no feya massa menjera....

M' en vaitx amb ell; m' en dú per dins
una còva faresta y fosca; y tant fosca que si hey voliam veure una mica, mos haviam de pegá còps p' ets uys; jò anava aferrat des séus calsons plens de pellerings y no tenia pò de perdrem: hey havia qualche tropessada que me llevava sa corona des dits.

A la fi, tirá per endins. A fòrsa d' ays y de jamechs arribam à un punt ahont comens à sentí un bogiòt y un truy, que me vaitx retgirá tot: pareixia un infern. Invocant el nòm de Jesús y de Sant Antòni, vaitx exclamá:

—¿Y ara qu' es aquest bogiòt?

—Calla. ¿No t' he dit que no tengueses pò? Acostet y pòsa es cap aquí dins, vorás quina còsa tan maca.

Afich es cap dins una enclètxa, y per un foradet, (oh, y que vaitx riure) veitx un comellá grandió y tan llarch com la vista, y una multitud de gent qu' es pegavan sempentes, per bastá à un bigalòt redó amb molts de cantons, que redolava per allá en mitx. Ja 'n vaitx veure de grapades, sempentes, estirades, giscos, trompades, esclafits, crits y alboròt; ses dones se treyan es cambuix y s' espolsavan sa farina de sa cara; ets atlòts que s' amassolavan y s' esquinsavan es sayo, y ets homos qu' heu feyan à bufatades de hòndeveres y se feyan sa traveta: y tot axò era per bastá à n' es ditxós bigalòt. Y n' hi havia de tota casta: uns amb levita, altres amb jach, altres amb còs de camia y arromangats fins partdemunt es colsos; y casi tots pegantsè sempentes y escarrinxades que no es dexavan trè de ròba, sòls per bastá à n' es bigalòt que tenia pintades moltes còses, però tan ben pintades que pareixian veres. Tenia pintades corones y cetros, billets de banch, capells amb picos y faxes de general, medalles y creus, llorés y atlòtes guapes, capells amb borles y mitres de bisbe, bastons de mando, poltrones, credencials, musses de canonge, etc., etc., en fin, de tot quant vos pogueu imaginá; y axí es que tothom el festetjava y li feya pressa.

Quant vaitx havè vist aquest desgavell, me gir à n' es veyòt y li dich:

—¿Y que significa aquest bigalòt?

—Axò significa el mon, (me respongué), si vòls viure tranquil contenta 't amb sa téua sòrt y viu à lo pòbre.

Y me desaparequé aquell veyòt.

Amb axò, vat' aquí que mamare me cridá per aná à missa y me vaitx despertá com un beneyt, tant embabayat me deixá aquest sòmit. Es segú que vaitx veure encara moltes més còses que ses qu' acab de contarvos, y qu' ara no me recòrdan. De llavò ensá me con-

tent amb lo que sa Providència m'envia. Fas feyna y don gracies à Deu perque de cada dia m'agrada més sa vida de pòbre maldament tothom me tenga per beneyt y curt de mañes, perque me record sempre de qu' *El mon es un bigalòt que l'aferra qui pòt.*

BUFARAÑES.

ENHORABONA.

¡Hala, hala pagesos!
¿Que no estau contents?

Ja veys que bé plòra
La Mare de Déu.

Amb un altre aygueta

Dins es més qui vé,

Y un altre per Pasco,

Que anirà de bé.

Ja 'n tendreu de metles

Demunt es granés

Y blat y civada,

Bòn òrdi novell,

Sortirà pareya,

Figues de lo més,

Y totes ses viñes

Farán molts de rems.

Hala. Enhòrabona

Perque pinta bé,

S'añada, y sa bossa

Tendrá bons doblés.

N'OT NET.

ANYORANSA.

JOCH DE PARAULES.

—Senyor Arán.

—Senyora.

—Tench por qu' à Son Senyor, el Senyor no s'anyor.

—¿Que s'anyor el Senyor?

—Sí Senyor. El Senyor avi ja s'anyorava.

—Pero si s'anyorava el Senyor avi, sa Senyora, qu' es sa Senyora, no se anyora.

—¿Còm! ¿Sa Senyora no s'anyora?

—No Senyora. Sa Senyora no s'anyora; ni crech qu' es Senyor à Son Senyor s'anyor, còm s'anyorava el Senyor avi.

—Sí que s'anyorarán, Senyor Aran.

PEP D' AUBEÑA.

XEREMIADES.

Dijòus passat sortirem à fé una vòlta, y no molt lluny trobarem una dòna que feya nèt peix à sa síquia de la ciutat; un poch més envant vérem un homo sense calses qu' hey rebotjava ses rus-ses. Heu feym à sèbre à n'es bons cristians perqu' es dies que no pòden pro-

miscuá no beguin aygo dins ciutat que no sia de pou.

Es clima de Mallorca es una hermo-sura. Passau es vespres per Cort y veureu qu' hey ha de gent que prèn la fresca à n'es cò de s' hivèrn.

Un pagès que m'acompañava dilluns passat, quant va veure tanta generació, exclamá:

—¡Ja 'n tenen de basques aquests se-nós!

A pesá de qu' ha trascorregut molt de temps d'ensá que se despatxaren es billets de sa rifa des cuadros que foren premiats en es *Certámen* de ses passades *Fires*, encara es s' hora que no se diu quin dia han de fé es sorteo.

No se torban, si es que ja heu han dextat aná. Però si es qui prengueren billets 'par que tenguin dret à descamviarlos per ses pessetes que los costaren. ¿Qu' hey diuen amb axò es diaris graves?

Seria convenient que sa Junta d' Agricultura, Industria y Comèrs, aprofitás s' ocasió present, à fi de qu' es gas quedás instalat definitivament dins es salon de sa Llonja; y deym axò perque axí còm *La Protectora* ha fèt el més iniciant aquest pensament y duguentlo à cap, sa Junta podria fé el ménos fènt que sa llum d' aquest sigle il·luminás s' obra preciosa d' En Guiem Sagrera; y en ferhi esposicions ó altra casta de reunions tendria aquest element més.

També seria convenient y necessari que se pensás amb sa séua reparació, pues ses séues parets interiós están nègres y ses séues garrides y gracioses columnes sa pols, sa brutó y ses tereñines les se menjàn.

Encara sa Llonja es víctima de sa crueldat des carabineros y punxa-sarris, que no contents en regoneixe es carrós, vòlen veure si dins es séus torreons hey ha qualque *contrabando* amagat aficant-li uns claus d' un dit de gruixa: y ara, ja no es axò tot sòl, sinó qu' ets atlòts fan flamades devòra sa séua pared y la mascaren tota.

¡Pòbre Sagrera!

Pareix qu' han inventat es fé retratos fotogràfichs amb so telégrafo, malde-ment que s' original estiga à cent llegos enfóra.

Si aquesta es vera, zahont arribarém à pará, germaneis?

Sa Diputació provincial demana files y padassos de fil p' es malalts de l' Hospital.

Hala, señores y señoretas; s'ocupen amb tan bona tasca que ses files fètes per tan hermoses mans son capasses à curá no solament ses nafres des còs sino també ses ferides des còr y ses de s'ánima.

Sa Diputació y sa provincia los ho agrahirán.

Es potecari señó Obradó dilluns passat fé un discurs dins sa sessió inaugural des present any de s' Acadèmia de Medicina y va cumplí sa séua missió de sa manera més ditxosa y més elocuent. Li donám sa enhòrabona à éll y à sa ilustrada Academia que 'l té per sócio.

Segons un periòdich de Sevilla es notaris la pagan. Amb una setmana per allá n' han mòrt quatre.

Pareix qu' à Mallorca succeheix lo mateix, dins breu témps n' han mòrt tres, que no eran véys encara, y des millorèts.

Ja han agafat En Rey, aquell homo de Campanet tan famós y conegut de la pagesia. Havía fuyt de sa presó d' Inca. Es qui l' agafá dimecres dematí, es un civil jove que tot solet l' envestí sense cap mica de pò.

EPIGRAMAS.

—¿De qu' estudies, Bièl?

—De capellá, Sebastiana,

Perque m' en vuy aná al Cèl.

—¿Será amb una capellana?

M. J. FERIT D' ALA.

Diuen qu' es céros cada any

Trèuen una baña nòva.

¿Me podeu dí Sent Garròva

S' edat de Mestre Catañy?

CA NANELL.

COVERBOS.

A un llogaret hey havia un amo que pretenia ferm de sèbre un predicadó si era hò ó dolent: y es pòble estava tant per ell, que si l' amo 'n Lluch no anava en es sermó, ja no hey veyan més que quatre beates.

Un any hey aná un coremé des més sabuts, y enterat de lo que feya el cas, se feu amich de l' amo 'n Lluch, y sovint, sovint, anavan à passetjá.

Un dia parlant de sermons l' amo li digué:

—Los hi tenen bons de guaà à n'es doblés, vostès, amb so predicá.

—¿Còm es ara?

—¡Foy! No han de fé més que pujá dalt sa tròna y dí quatre paraules.

—Segons vetx vos vos donariau amb cò de pujarhi.

—¡Ja 's de rahó!

—Ydò jò vos gòs de messions una dobla de vint qu' es temps que jò predicaré no sou capás de dí, sempre seguit, aquestes paraules: «D' aquí fins allá, d' allá fins aquí.» Ja 'u veys, no 'u de cavilá gens, s' enteniment no ha de fé rès, y jò he de predicá mitx' hora sense dí may lo mateix y seguint es fil des sermó sense podè perde un punt.

—Ja está fet, (digué l' amo 'n Lluch.)

Y es vespre a s' hora convenguda se assegué a un cap de taula repetint sempre seguit: «D' aquí fins allá, d' allá fins aquí.»

Quant es predicadó pujá dalt sa tròna y se va havè señat, digué:

—Passem un' Ave-Maria per l' amo 'n Lluch qu' ha tornat lòco, perque Deu li assistesca.

—Dues fiyes séues qu' heu sentiren, ja son partides cap a ca-séua y me trobaren son pare fent sa cansoneta.

—Mon-paret méu, ¿que teniu? (li deyan ses dues fiyes amb grans plòrs y abressantlò.)

Y l' amo 'n Lluch que fent capades no perdía cala amb sa cansoneta.

* Amb un instant hey acodí tot es pòble y s' hi abocaren demunt.

—¿Que teniu, l' amo 'n Lluch? (li preguntava tothom.)

Y tant arribaren a fé que l' homo tot enfadat s' axecá diguent:

—Feysvos tròns tots plegats grans balitres, que si no 'm das conta a Deu... per causa vostra he perduda una dobla de vint.

**

Es dissapte de Nadal d' enguañy, en certa iglesia de Mallorca se celebrava sa funció de la *Kalenda*; y quant se cantava l' ofici, un des que cantavan en el còr, preguntá a s' altre:

—¿Quin señal qu' avuy no deym es *Gloria*, còm ets altres dies?

—Homo, (li respongué es séu compaño), perqu' avuy es dissapte de Nadal.

—¡Ah! ja 'u veitx; jò no sabia qu' es *Gloria* fos carn.

**

Dos jovenòts de mala trassa s' encontraren al mitx des carré.

—¡Hola, Ramon! ¿qu' ets per aquí?

—Sí, Sebastiá. ¿Y tú que ja estás empleat?

—Encara no, però fas ses diligències per entrá en es Banch.

—¿Quant?

—En sa nit.

**

Un pagès de Vilafranca que de Ciutat anava a la vila, per devés ses còstes d' Al-

gayda li agafaren ganes de tirá una carta a n' es corrèu, se desfè es calsons, y..... però se recordá que tenia una cortarada de terra alladessá de Montuiri, y digué:

—Val més que femi terra méua que terra d' altri. Aguantaré fins allá.

Y caminant cames axencades, y fént visatges da cara, arribá axí còm pogué a sa séua cortaradeta de terra.

Pensau que faria totduna qu' hey posá peu.

Ydò, quant s' hagué llevat aquell pès de demunt y tot xalest ja destriava Vilafranca, se girá darrera y vé un cá que li robava es fems.

Vat' aquí còm los ne prèn a sa gent tan interessada.

**

—Señoret..... (deya un criat a n' es séu señó,) jò no sé escriure, y si vostè volgués.....

—Digués.

—Tench d' escriure una carta a ca-méua.....

—Jò la t' escriuré.

Y després d' escrita sa carta y haverley lletgida, es criat li digué:

—Ara pòsi abaix que me dispènsin sa mala lletra.

**

Succehí una vegada qu' una atlòta sèya a un padris des Born, y passant prop d' ella un señoretxo, digué:

—¡Oh, quina atlòta més maca! ¿De quin pòble ets rossa?

—De Campos, (contestá ella.)

—Ydò, deus tení sa panxa ròtja.

—Sí, señó. ¿Y vostè de quin coló la té?

—Blanca.

—¿Blanca? Ydò la té iguala a sa des nòstro ase.

**

Un diputat se despedia d' una señora amiga séua, y li deya:

—Veu: sent moltíssim que vostè no sia a Madrit y sentiria un discurs qu' he de fé a ses Corts, que li assegur s' en xuparia es dits.

—El compatesch, (li digué sa señora) y l' acompany amb el sentiment; però jò també li assegur que sempre que sentiré es méu llòro pensaré amb vostè.

ANUNCI.

S' ha posat en venta una nòva comèdia de costums mallorquines titulada «Un Estudiant del dia,» en tres actes y en vers mallorquí, original des conegut autó dramátich En Bartomeu Ferrá.

Se trobará a s' Administració de aquest setmanari y a sa tenda de Umberto, Santa Eulalia, núm. 13.—Prèu 3 reals. Axí mateix se vénen ses altres comèdies anteriorment publicadas, a 2 reals cada una.

PORRÓS-FUYES.

SOLUCIONS A LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*M' afluxaria de pendre per no triá.*

SEMBLANSES.—1. *En que té cul.*
2. *En que té boca.*
3. *En que té anses.*
4. *En que já còll.*

TRIÀNGUL.....—*Caretá-Caret-Cara-Car-Ca-C.*
FUGA.....—*Lo qu' es a llepá sé qui me goñarú.*
ENDEVINAYA.....—*S' orgullo.*

LES HAN ENDEVINADES:

Cinch:—*Un empleat d' oficina-d' aquells que paga no té, -segons diu Don Toni Pé-que viu a n' es séu carré-es carré de sa faxina, etc.—S' anemorat de na Bèl y Un terteremuus.*

GEROGLIFICH.

Si vasa n' Adan otas dn ga

NAUJ SUOT.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s' assembla un pop a una estora?
2. ¿Y un llagost a un bailari?
3. ¿Y una lletuga a un diccionari?
4. ¿Y ses dents a ses bañes?

CASTAÑOLERA.

QUADRAT DE PARAULES.

Omplí aquests pichs amb lletres que llegides horizontal y verticalment, digan: sa 1.ª retxa, un llinatge mallorquí; sa 2.ª, es nòm d' un Califa español; sa 3.ª, una tribu, y sa 4.ª, una vestidura de Sacerdot.

ELL.

PREGUNTES.

1. ¿Quines còses van y venen sense mourersé?
2. ¿Qu' es lo que tots sentim encara que sian sorts?
3. ¿Qu' hauriam de fé perque ningú se morís?

J. SEUGITRA.

FUGA DE CONSONANTS.

.A..E.A .E.A .O..A .A.I.A

QUIDAM IGNARUS.

ENDEVINAYA.

Som apreciada d' alguns

Y despreciada de molts;

Es a dí que per tots punts

Camin sempre per sa pols.

UN ESTODIANT DE LA SOPA.

(Ses solucions dissapte qui vé si som vius.)

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Nauj Suot:—Hey anirá es séu geroqlifich.
J. M. P.:—Molt bé lo qu' envia. Vostè sortirà amb el temps un ignorant de quatre soles. Seguesca que per aquest cami hey van.

Bièl Coca:—En haverhi lloch hey anirá tot, s' enten, ben corretgidet.

Es Duch d' Etzem:—Lo mateix li deym, señó Duch.

Un Puñit:—Será bon articlet, modificat.

Un amich d' En Quèrques:—S' adobará y posará.

Sr. J. P.:—Se tendrá present.

4 FEBRÉ DE 1882

Estampa d' En Pere J. Gelabert.